

De disciplina & perfectione

faciunt, ut non famulentur agroto, ita vt yno lan-
guente cetera infirmari non dubitent, & tamen alia
in forma specie, in operis ministerio est oculi natu-
ralia manus, alia pedis. Numquidque membrum
iniunctum sibi à natura exhibet famulatum, singula
suis in hærent officiis. Non oculus auditu se immi-
sceret, nec manus ambulandi vñquam sibi vendicat
actum, sed vnum membrum nature obtemperat iux-
ta, donum & actum suum. Inter ipsa nullum auditur
schisma, nullum odium, neque aliquando aut inuidi-
a liuor, aut contentio a niggas circa oborta est. Et vt
paucis dicam, tanta in eisdem humani corporis
membris inest copula, tantus amor, tantaque inse-
parabilis, atque insuperabilis dilectionis vñitas, vt
vnum sine alio non valeat gaudere. Lætitia illis com-
munis est, pœna æqualis, et si non in actu, tamen in
affectu, ita vt quod vni tribuitur, cetera receperit se
gratulentur. Redi igitur ad te, ò quicunque hoc au-
dis. Ex te qualiter proximum diligere debetas aduer-
te. Non cœlum, non angelii, non alia contra te pro-
ducantur testimonia. Tu tui accusator eris, tu testis,
si hoc mandatum fueris prætergressus. Disce secun-
dum præceptum Domini proximum sicut te ipsum
diligere, si conspicis ipsum egere, si fame perfolita-
ri, si frigore aterri, tribue illi non totum quod pos-
sides, non partem, sed necessitatem solam, vt alte-
ri etiam erogare queas. Recipe peregrinantes ho-
spitio, infirmantes aliquo refoue obsequio, consolare
miseritos, confuse ignaros, & errantes reuocare
ne celles, omnibus deus facultatibus præsta (si po-
tes) humanitatis beneficium, si non vales, semper
omnibus compassionem saltem, & pietatem ostende. Hoc
denique est sacrificium, hoc est munus, quod
diutibus & pauperibus commune est. Posunt quippe
deesse temporalia stipendia, corporifque valetu-
do, & cetera natura dona, per quæ proximi inop-
iam sublevari oportet, nunquam tamen ac nulli
desicerit debet cordis pietas, & interna affectio ca-
ritatis. Hæc nanque caritas si videret proximum ten-
tationis fatigatum, compatitur & orat, si intue-
tur fratrem à Deo flagellum percussum, miseretur, si
conspicit aliquem in Dei itinere remisse, ac ne qui-
ter incidentem, hortatur verbo, & provocat exem-
plum, si attendit quempiam in quodquam incidentem
delictum, gemit corde, eiisque turpiditudinem cela-
re festinat. Non illud publicat, non de peccatore
murmurat, non derrahit, sed ipsum admonendo, aut
increpando, aut orando/erigere studet. Qui autem
murmurat, & derrahit, omnino se à caritate fateatur
alienum. Tripli enim criminis reum se facit, qui
murmurat. Nam fratris affirmationem in corde pe-
nitit audientis, audientis quoque animum in odium
congitat delinquens, & propriam animam mucrone
percutit detractionis. Non est hac caritatis lex.
Nam caritas patientis est, benigna est, non amulatur,
& cetera que Paulus describit. Non vt detegantur,
vt publicentur peccantes mandavit Dominus. Sed

1. Cor. 13.

Matt. 18.

quid? Si peccauerit in te frater tuus, vade, & corri-
pe inter te, & illum solum. Non præcepit, vt in pla-
teis diuulgetur, non ve vindicta zelo prædicetur in
fratribus, sed tanquam frater corripiatur blandè ac
dulciter. Nam mollibus potius quam duris sermoni-
bus compungitur animus delinquens. Sunt tamen
nonnulli, qui magis asperis inuestigationibus, quam

dulcibus verbis emendantur. Talibus dura & fortis
increpatio ex ore proferatur, semper autem erga illos
compassio seruetur in corde. Hoc enim modo ti-
ue intus per compassionem, siue foris per admonitionem
lex implebitur caritatis. Tanquam igitur
agro corporis membro, ita peccanti fratri nunc ex-
hortationis vñctio, nunc increpatiōis adiustio ex-
hibetur, prout ars iudicat medicantis. Neque enim
minus diligitur cum corri pitur, quæcumq; leni-
tus, quia vtrunque de fonte oritur caritatis. Reduci-
cer quoque non mediocriter in animo contemplan-
tis, ex hac carnis & spiritus vñctio & dilectione
quadam diuina bonitatis mira & iucunda dispensa-
tio salati humanae prouersis necessaria. Creauit na-
que Deus rationalem spiritum, & ipsum plurimis
decorauit virutibus, ac ex sua naturali dignitate fe-
cit illum. Sociavit vero eundem carni & luto
pasibili, quatenus ex hac infirmitate eruditus dis-
cret non eleuat supra se. Nam semper spiritus ex sui
natura ad alta tendit, spiritualia querit, coelestia
apparet, & terrenis non indigenis indeclinanter ad de-
gustandum diuina euolare festinat. Et sicut ceteras
creatures præcellit nobilitate naturæ, ita cum eis-
dem naturaliter cohabitare designatur. Duplici ita-
que ratione Dei sapientia rationalem spiritum fragi-
litaque pasibili copulauit naturæ, vt qui lateo ami-
ctus erat indumento, arque in hoc exilio cum cari-
cis positus amantibus aquatiuimior esset, ac humili-
ter præstolaret tempus, quo de hac traheretur
peregrinatione. Præterea vt ex alsida consideratio-
ne corpore a fragilitate occasionem caperet confer-
uandi eximia dona sua ipsius spiritualis naturæ, quia
propalata diuina facile deprendantur, quæ vero la-
tent, cultodintur fine labore, propter quod Dei
sapientia sub carnis velamine munera spiritus cela-
re dispositi. Nam post lapsum & prævaricationem
veriti Adam cum omni sua poteritate tunica pelli-
cea, & carne corruptibili, & mortali contexit, at-
que in hac misericordiarum valle collocauit peregrinatu-
rum, vt ex qualitate exteriori homini dicas non
elate præferre se carteris. Sed ex continuis punitioni-
bus, quas indesinenter propter infirmitates & neceli-
tates carnis patitur spiritus materiam sumat se in
humilitate custodiendi, & omni circunquaue se
muniens diligentia cum summa alacritate cordis, &
ahimide desiderio ad Patrem, qui in cœlis est, repa-
triare festinet. Miro enim modo (Dei operante cle-
mentia) quod illi illatum est ad peccati supplicium,
convertisse in salutis aditorium, & ipsa caro, que
male studando arumnis & passionibus prætortu-
r, omnium misericorditer efficit custos doborum.
Quis igitur audeat afftere carnis sublapsam etiam
esse périmentam, per quæ, & de qua tot elicuntur
bona? Quis deinceps præfumat. Dominum man-
das, quam ipse condidit, vt odio habeat naturæ
Nam ipsa caro, que de luto terra per manus Dei for-
mata est (sicut sacra telantur eloquia) debet diligi-
tanquam Dei creatura & bene condita, atque homi-
num utilitat plurius proficia. Ipsa vero opera
quæ de ipsa prodeunt, postquam labore peccati fedo-
ta est, contemnda, & odio habenda sunt. Hoc nan-
que Apostolus commemorat, dicens, Manifesta au-
tem sunt opera carnis, que sunt fornicatio, immuni-
ditia, auaritia, luxuria, idolorum seruitus, veneficia,
inimi-